

Sygn. akt III AUa 817/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 marca 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Krystyna Smaga
Sędziowie:	SA Małgorzata Rokicka-Radoniewicz (spr.) SO del. do SA Jolanta Węs
Protokolant: protokolant sądowy Kinga Panasiuk-Garbacz	

po rozpoznaniu w dniu 3 marca 2016 r. w Lublinie

sprawy J. Z.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o prawo do emerytury

na skutek apelacji J. Z.

od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie

z dnia 17 czerwca 2015 r. sygn. akt VIII U 383/14

oddala apelację.

Jolanta Węs Krystyna Smaga Małgorzata Rokicka-Radoniewicz

III AUa 817/15

UZASADNIENIE

Organ rentowy - Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. decyzją z dnia 4 lutego 2014 roku, na podstawie przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2013 roku, poz. 1440 ze zm.) i rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku (t.j. Dz. U. z 1983 roku Nr 8, poz. 43 ze zm.) odmówił J. Z. prawa do emerytury wskazując, iż wnioskodawczyni wykazała 25 lat, 3 miesiące i 20 dni okresów składowych i nieskładkowych, ale nie udowodniła 15 lat zatrudnienia w warunkach szczególnych, a jedynie 13 lat, 6 miesięcy i 6 dni tego rodzaju pracy.

Od tej decyzji odwołanie do Sądu Okręgowego w Lublinie wniosła J. Z. domagając się zmiany zaskarżonej decyzji i przyznania prawa do emerytury. Wniosła o zaliczenie do pracy w warunkach szczególnych okresu od 1 lipca 1975 roku do 31 października 2000 roku.

Sąd Okręgowy w Lublinie wyrokiem z dnia 17 czerwca 2015 roku oddalił odwołanie. Sąd Okręgowy ustalił, że J. Z. urodzona w dniu (...), w dniu 20 stycznia 2014 roku złożyła wniosek o emeryturę. W jej aktach rentowych znajdowało się między innymi świadectwo wykonywania prac w warunkach szczególnych wystawione w dniu 31 października 2000 roku przez Zakład Produkcji (...) Sp. z o.o., z którego wynikało, iż skarżąca była zatrudniona w (...) S.A. od 1 września 1973 roku do 2 stycznia 2000 roku, a od dnia 3 stycznia 2000 roku do 31 października 2000 roku w Zakładzie Produkcji (...) Sp. z o.o., w tym w okresach:

od 1 lipca 1975 roku do 31 grudnia 1980 roku, od 22 sierpnia 1983 roku do 22 lipca 1984 roku, od 15 października 1990 roku do 30 grudnia 1990 roku, od 15 stycznia 1991 roku do 30 grudnia 1991 roku, od 6 lutego 1992 roku do 30 grudnia 1992 roku, od 11 stycznia 1993 roku do 30 grudnia 1993 roku, od 6 lutego 1994 roku do 30 grudnia 1994 roku, od 15 lutego 1995 roku do 30 grudnia 1995 roku, od 6 lutego 1996 roku do 30 grudnia 1996 roku, od 6 lutego 1997 roku do 30 grudnia 1997 roku, od 3 stycznia 1998 roku do 30 grudnia 1999 roku, od 1 września 1999 roku do 30 września 1999 roku, od 1 kwietnia 2000 roku do 12 lipca 2000 roku w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywała prace związane ze szlifowaniem, klejeniem i wykańczaniem wyrobów przemysłu skórzanego wymienione w Wykazie A, Dział VII, poz. 14 stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku (t.j. Dz. U. z 1983 roku Nr 8, poz. 43 ze zm.) na stanowisku obuwnika wymienionym w Wykazie A, Dział VII, poz. 14 pkt 1-4 stanowiącym załącznik do zarządzenia Ministra Przemysłu Chemicznego i Lekkiego Nr 7 z dnia 7 lipca 1987 roku w sprawie prac wykonywanych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w zakładach pracy resortu przemysłu chemicznego i lekkiego.

Na podstawie tego dokumentu organ rentowy uznał, że wnioskodawczynie wykazała na dzień 1 stycznia 1999 roku łącznie 13 lat, 6 miesięcy i 6 dni pracy w warunkach szczególnych i zaskarżoną decyzją organ rentowy odmówił wnioskodawczynie prawa do emerytury z uwagi na brak udowodnienia 15-letniego okresu zatrudnienia w warunkach szczególnych.

Sąd ustalił, że od dnia 1 września 1973 roku do dnia 30 czerwca 1975 roku wnioskodawczynie była zatrudniona w (...) Zakładach (...) w Ł. (następnie (...) S.A, Zakład Produkcji (...) Sp. z o.o.) na podstawie umowy o naukę zawodu na stanowisku obuwnika przemysłowego. W tym okresie przez 2 dni w tygodniu miała zajęcia teoretyczne w szkole, a przez 4 dni w tygodniu po 7 godzin pracowała w zakładzie pracy. Zajmowała się jako uczennica nanoszeniem kleju na elementy obuwia i ich sklejeniem oraz przyszywaniem na maszynie podszewek oraz ozdób. Przeszła przez wszystkie cykle produkcji w wydziale szwalni. Pracowała również przy maszynie ścieniającej skórę i wykonywała czynności polegające na tzw. szarfowaniu.

Od dnia 1 lipca 1975 roku została zatrudniona w charakterze obuwnika na czas nieokreślony, przy czym w okresach od 22 sierpnia 1981 roku do dnia 21 sierpnia 1983 roku i od dnia 20 grudnia 1984 roku do dnia 19 grudnia 1986 roku przebywała na urlopiach wychowawczych.

Od dnia 20 grudnia 1986 roku została zatrudniona na podstawie umowy o pracę nakładczą w charakterze obuwnika i wykonywała prace chałupnicze, a od 15 października 1990 roku ponownie podjęła pracę na stanowisku obuwnika bezpośrednio w zakładzie pracy i pracowała do dnia 31 października 2000 roku.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dowody z dokumentów oraz zeznania wnioskodawczynie.

Sąd Okręgowy orzekł, że w oparciu o przepis art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych wnioskodawczynie urodzona po dniu 31 grudnia 1948 roku mogłaby uzyskać prawo do emerytury po osiągnięciu wieku przewidzianego w art.32 ustawy oraz § 4 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach

lub w szczególnym charakterze – czyli 55 roku życia, pod warunkiem osiągnięcia w dniu wejścia w życie ustawy 15 letniego okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze oraz okresu składowego i nieskładowego wynoszącego 20 lat.

Według tych przepisów, aby nabyć prawo do emerytury wnioskodawczyni musiała spełnić łącznie następujące przesłanki:

-osiągnąć obniżony do 55 lat wiek emerytalny;

- nie przystąpić do otwartego funduszu emerytalnego albo złożyć wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa

- na dzień 1 stycznia 1999 roku udowodnić co najmniej 15-letni okres wykonywania prac w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze oraz staż pracy w wymiarze co najmniej 20 lat.

W pierwszej kolejności Sąd Okręgowy wskazał, że brak jest podstaw do zaliczenia wnioskodawczyni do okresu pracy w warunkach szczególnych zatrudnienia od 1 września 1973 roku do dnia 30 czerwca 1975 roku, kiedy pobierała naukę zawodu. W myśl art. 1 ustawy z dnia 2 lipca 1958 roku o nauce zawodu, przyuczaniu do określonej pracy i warunkach zatrudniania młodocianych w zakładach pracy oraz o wstępnym stażu pracy (Dz. U. z 1958 roku Nr 45, poz. 226 z późn. zm.) młodocianymi w rozumieniu tej ustawy są osoby, które ukończyły 14 lat, a nie przekroczyły 18 lat życia, a zatem w okresie zatrudnienia w celu nauki zawodu wnioskodawczyni miała status prawny osoby młodocianej. Z art. 12 ust. 1 i 3 ustawy o nauce zawodu wynika, że młodociani zatrudnieni w celu nauki zawodu obowiązani są do doksztalcania się w zakresie obranego zawodu do czasu ukończenia 18 lat życia. Jeżeli młodociany nie zakończył nauki zawodu przewidzianej w art. 4 ust. 1 do ukończenia 18 lat życia, obowiązek doksztalcania się jego może być przedłużony nie więcej niż o 1 rok, o ile doksztalcanie dotyczy obranego zawodu. Stosownie do treści art. 13 ust. 1 i 2 ustawy o nauce zawodu czas pracy młodocianych w wieku od lat 15 do 16 wynosi 6 godzin na dobę i 36 godzin tygodniowo, natomiast w wieku powyżej 16 lat obowiązuje ich normalny czas pracy stosowany w zakładzie pracy.

Treść przepisu art. 13 ust. 3 ustawy o nauce zawodu wskazuje, że do czasu pracy młodocianych, o których mowa w ust. 1 i 2 wlicza się czas doksztalcania określonego w art. 12 ust. 2 i 3 bez względu na to, czy nauka odbywa się w godzinach pracy, czy poza godzinami pracy, jednakże w wymiarze nie większym niż 18 godzin tygodniowo.

Uwzględniając treść powołanych wyżej przepisów ustawy o nauce zawodu, brak jest podstaw do przyjęcia, że w okresie nauki zawodu od

1 września 1973 roku do dnia 30 czerwca 1975 roku wnioskodawczyni w pełnym wymiarze czasu wykonywała prace w szczególnych warunkach.

Sąd Okręgowy powołał się na pogląd Sądu Najwyższego, że okres nauki zawodu odbywanej przed 1 stycznia 1975 roku w ramach umowy zawartej na podstawie przepisów ustawy z dnia 2 lipca 1958 roku o nauce zawodu, przyuczaniu do określonej pracy i warunkach zatrudniania młodocianych w zakładach pracy oraz o wstępnym stażu pracy (Dz.U. Nr 45, poz. 226) był w rozumieniu prawa ubezpieczeń społecznych okresem zatrudnienia w ramach stosunku pracy, ale nie jest to wystarczające do uznania tego okresu za wykonywanie pracy w szczególnych warunkach w rozumieniu §2 ust.1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku (por. wyrok Sądu Najwyższego z 20 stycznia 2011 roku, II UK 69/10, publik. LEX nr 786387, wyrok z dnia 24 kwietnia 2009 roku, II UK 334/08, OSNP 2010 nr 23-24, poz. 294). Wykazanie zatrudnienia młodocianego na podstawie umowy zawartej na podstawie przepisów ustawy z dnia 2 lipca 1958 roku o nauce zawodu, przyuczaniu do określonej pracy i warunkach zatrudniania młodocianych w zakładach pracy oraz o wstępnym stażu pracy, nie jest wystarczające do uznania tych okresów za okresy wykonywania pracy w szczególnych warunkach w myśl § 2 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, ponieważ nie można przyjąć, aby pracownicy młodociani wykonywali tę pracę stale i w pełnym wymiarze czasu pracy (8 godzin dziennie), a co najwyżej w normie czasu pracy przewidzianej dla pracowników młodocianych (por. wyrok Sądu Najwyższego z 22 sierpnia 2012 roku, I UK 130/12, Lex nr 1265553, wyrok Sądu Najwyższego z 23 stycznia 2012

roku, II UK 96/11, Lex nr 1215433, wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z 9 maja 2013 roku, III AUa 280/13, Lex nr 1314810).

Wnioskodawczyni w okresach od dnia 22 sierpnia 1981 roku do dnia 21 sierpnia 1983 roku i od dnia 20 grudnia 1984 roku do dnia 19 grudnia 1986 roku przebywała na urloпах wychowawczych, co potwierdza dokumentacja z akt osobowych w postaci kart urlopowych. Zgodnie zaś z ugruntowanym w tym zakresie orzecnictwem i doktryną, nie stanowi okresu pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze okres urlopu wychowawczego. Pogląd taki wyraził m.in. Sąd Najwyższy w wyroku z 6 czerwca 2006 roku, I UK 338/05, LEX 375608, postanowieniu z dnia 6 maja 2008 roku, I UK 1/08, LEX nr 829086, wyroku z dnia 23 kwietnia 2013 roku, I UK 561/12, LEX nr 1324260 i wyroku z dnia 24 października 2013 roku, II UK 127/13, LEX nr 1451525)

Brak jest również podstaw do zaliczenia jako pracy w warunkach szczególnych okresu od 20 grudnia 1986 roku do 14 października 1990 roku, kiedy wnioskodawczyni pracowała na podstawie umowy o pracę nakładczą. Kwestia możliwości zaliczenia okresu wykonywania pracy nakładczej do okresów zatrudnienia w warunkach szczególnych była już także przedmiotem rozważań Sądu Najwyższego, który w wyroku z dnia 21 stycznia 2010r. II UK 162/09 (LEX nr 583806) wprost wskazał, iż prawo do emerytury w niższym wieku przysługuje wyłącznie pracownikom zatrudnionym w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, a nie przysługuje ubezpieczonym z tytułu zatrudnienia na podstawie innych stosunków prawnych (np. umów o pracę nakładczą), choćby wykonywali zatrudnienie w szczególnych warunkach (por. także wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 maja 2008r. I UK 354/07 (OSNP 2009/17-18/237)).

W związku z powyższym bezprzedmiotowe okazało się w niniejszym postępowaniu dokonywanie ustaleń, co do pozostałych okresów zatrudnienia w (...) Zakładach (...) w Ł., nie uznanych przez organ rentowy za pracę w szczególnych warunkach, to jest okresów: od dnia 1 stycznia 1981 roku do 21 sierpnia 1981 roku, od 31 grudnia 1990 roku do 14 stycznia 1991 roku, od 31 grudnia 1991 roku do 5 lutego 1992 roku, od 31 grudnia 1992 roku do 10 stycznia 1993 roku, od 31 grudnia 1993 roku do 5 lutego 1994 roku, od 31 grudnia 1994 roku do 14 lutego 1995 roku, od 31 grudnia 1995 roku do 5 lutego 1996 roku, od 31 grudnia 1996 roku do 5 lutego 1997 roku, od 31 grudnia 1997 do 3 stycznia 1998 roku - łącznie rok i 3 miesiące, bowiem nawet pozytywna odpowiedź na powyższe pytanie, nie mogła skutkować żadaną przez wnioskodawczynię zmianą zaskarżonej decyzji. Sąd Okręgowy podniósł, że po odliczeniu okresów okresu nauki zawodu, pracy nakładczej i urlopowych wychowawczych, jej staż pracy w szczególnych warunkach wynosi wraz z okresami uznanymi przez organ rentowy (13 lat, 6 miesięcy i 6 dni) jedynie 14 lat, 9 miesięcy i 6 dni, zamiast wymaganych 15 lat.

Od tego wyroku apelację wniosła wnioskodawczyni J. Z. zaskarżając wyrok w całości. Wyrokowi zarzucała:

1. nierozpoznanie istoty sprawy;
2. naruszenie art.233 kpc poprzez naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów i przyjęcie wbrew zasadom doświadczenia życiowego i zasadom wiedzy, że ubezpieczona nie wykonywała pracy w warunkach szczególnych przez okres 15 lat;
3. art.184 ust.1 i 2 w związku z art.32 ust.2 i 4 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych poprzez ich niewłaściwe zastosowanie i oddalenie odwołania w sytuacji, gdy ubezpieczona spełniła przesłanki określone tymi przepisami warunkujące przyznanie emerytury.

Wnosiła o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania ewentualnie o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zmianę zaskarżonej decyzji i przyznanie J. Z. prawa do emerytury oraz zasądzenia kosztów postępowania za obie instancje. W uzasadnieniu podnosiła, że Sąd Okręgowy nie uwzględnił okresów przebywania na urlopie macierzyńskim i zasiłkach chorobowych a ponadto nie badał, czy w okresach wyłączonych przez pracodawcę wnioskodawczyni świadczyła pracę w warunkach szczególnych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Istota sprawy sprowadzała się do ustalenia jedynej spornej kwestii w zakresie żądania wnioskodawczynie przyznania jej prawa do emerytury, a mianowicie spełnienia przesłanki 15 letniego okresu pracy w warunkach szczególnych. Sąd Okręgowy przeprowadził dowodyawnioskowane przez wnioskodawczynię oraz zapoznał się z dokumentacją z okresu jej zatrudnienia w charakterze obuwnika i wszystkie te dowody wszechstronnie ocenił. Nie można zatem przyjąć, aby nie rozpoznał istoty sprawy, dlatego też zarzut apelacji zmierzający do wykazania, że nie została rozpoznana istota sprawy jest całkowicie chybiony.

Odnosząc się do pozostałych zarzutów apelacji Sąd Apelacyjny stwierdza, że Sąd Okręgowy przeprowadził bardzo dokładne i wnikliwe postępowanie dowodowe, zgromadził dokumenty z okresu zatrudnienia i ocenił ten materiał pod kątem ustalenia, czy wnioskodawczynie w zakwestionowanych przez zakład pracy okresach wykonywała pracę w warunkach szczególnych. Obecne zarzuty apelacji sprowadzają się do wykazania, że Sąd Okręgowy wadliwie obliczył staż pracy wnioskodawczynie w warunkach szczególnych nie uwzględniając okresów zasiłków chorobowych i urlopów macierzyńskich. Zastrzeżenia te nie są uzasadnione, ponieważ nawet doliczając do uznanego przez organ rentowy okresu pracy w warunkach szczególnych wyłączonego przez organ rentowy okresu pobierania zasiłków chorobowych, wnioskodawczynie nadal nie legitymuje się wymaganymi 15 letnim okresem pracy, bowiem okres ten wynosi 14 lat i 18 dni. Po doliczeniu okresów dwóch urlopów macierzyńskich przydających w czasie pracy w warunkach szczególnych w latach 1981 (16 tygodni) i 1984 (18 tygodni) – razem 7 miesięcy i 28 dni a więc okres udowodniony wynosi 14 lat, 8 miesięcy i 16 dni.

Sąd Apelacyjny postanowił uzupełnić postępowanie dowodowe poprzez dodatkowe zeznania wnioskodawczynie na okoliczność jej pracy w warunkach szczególnych w okresie, który został wyłączony przez pracodawcę i nieuwzględniony w świadectwie pracy. Po okazaniu osobowej karty prac sporządzonej przez mistrza produkcji M. W. wnioskodawczynie potwierdziła jej podpisanie, ale nie potrafiła wyjaśnić na jakiej podstawie powstał ten spis czynności. W jej ocenie przez cały okres zatrudnienia wykonywała taką samą pracę i przez cały okres pracowała w warunkach szczególnych.

Sąd Apelacyjny podkreśla, że wcześniejsza emerytura jest dla powszechnego systemu świadczeń emerytalnych instytucją wyjątkową, określającą szczególne uprawnienia uprzywilejowanego kręgu podmiotów, stąd wymaga ścisłej wykładni i pewnego ustalenia przesłanek prawa. W postępowaniu sądowym, opartym na zasadzie swobodnej oceny dowodów, nie obowiązują ograniczenia dowodowe zawarte w przepisach rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe i zasad wypłaty tych świadczeń (Dz. U. z 1983 r. Nr 10, poz. 49 ze zm.). Jednak zauważyć należy, że w rozporządzeniu przewidziana została pewna hierarchia dowodów, którą sąd winien kierować się przy rozpoznawaniu sprawy z zakresu ubezpieczeń społecznych. W pierwszej kolejności, przy ustalaniu okresów zatrudnienia, winny być uwzględniane dokumenty z przebiegu zatrudnienia - świadectwa pracy wystawione przez pracodawcę, umowy o pracę, angaże, legitymacje ubezpieczeniowe i inne dokumenty potwierdzające okresy ubezpieczenia. Dopiero gdy dokumentacja pracownicza jest niepełna lub zawiera pewne rozbieżności dopuszczalne jest posiłkowanie się zeznaniami świadków, ale jako dowodem uzupełniającym, potwierdzającym przebieg zatrudnienia. Nie jest natomiast dopuszczalne oparcie się wyłącznie na zeznaniach świadków, w sytuacji gdy z dokumentów wynikają okoliczności przeciwne. Brak świadectwa pracy wykonywanej w warunkach szczególnych nie przekreśla ustalenia, że tego rodzaju praca była wykonywana. W szczególności ubezpieczony może wykazywać innymi środkami dowodowymi, że praca świadczona była w warunkach szczególnych. W postępowaniu z zakresu ubezpieczeń społecznych stosuje się te same reguły dowodzenia, jak w zwykłym procesie cywilnym. W szczególności zastosowanie mają art. 6 k.c., art. 232 k.p.c. Strony mają też prawo podważać moc dowodową dokumentów, w tym także świadectwa pracy, które jest dokumentem prywatnym i podlega ocenie przez sąd zgodnie z zasadami art. 233 § 1 k.p.c.

W realiach rozpoznawanej sprawy wnioskodawczynie brakujący okres stażu pracy w warunkach szczególnych, wykazywała wyłącznie przez swoje zeznania, sprowadzające się do stwierdzenia, że przez cały okres wykonywała te same czynności i wszystkie były zaliczane do pracy w warunkach szczególnych. Skoro prawo do wcześniejszej

emerytury stanowi odstępstwo od zasady powszechnego wieku emerytalnego nie można poprzestać tylko na uprawdopodobnieniu, lecz musi zostać udowodnione, a temu służą dokumenty. Należy dodać, że z uwagi na wyjątkowość regulacji, wykonywanie pracy w warunkach szczególnych nie może zostać tylko uprawdopodobnione, ale musi zostać wykazane w sposób niezbity i nie budzący jakichkolwiek wątpliwości. Zaliczenie nieudokumentowanych okresów składkowych do uprawnień lub wzrostu świadczeń emerytalno-rentowych wymaga zawsze dowodów nie budzących wątpliwości, spójnych i precyzyjnych (por. wyrok SN z 9 stycznia 1998 r. II UKN 440/97, OSNP 1998/22/667). Istotne jest, aby na ich podstawie możliwe było pewne ustalenie przesłanki określonej w rozporządzeniu z 7 lutego 1983 r. (§ 2 ust. 1), to jest - że praca na tak określonym stanowisku, związanym ze szkodliwymi dla zdrowia czynnikami - była wykonywana w pełnym wymiarze czasu pracy i stale. W niniejszej sprawie brak jest dowodów, które zaświadczałyby, że ubezpieczona w spornych okresach pracowała w szczególnych warunkach stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. W judykaturze, w tej kategorii spraw podkreśla się, że zeznania świadków, gdy nie znajdują potwierdzenia w dokumentach pracowniczych nie stanowią miarodajnego dowodu pracy w szczególnych warunkach. Nie jest dopuszczalne oparcie się wyłącznie na zeznaniach świadków, w sytuacji gdy z dokumentów wynikają okoliczności przeciwne (vide: wyroki Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z 17 stycznia 2012 r., III AUa 1482/11, LEX 1110006 i z 22 lutego 2012 r., III AUa 1734/11, LEX 1129735).

Przepis § 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.) jednoznacznie stanowi, że okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w tym rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

W tej sytuacji Sąd Apelacyjny uznał, że zaskarżony wyrok w pełni odpowiada przepisom prawa, dlatego apelacja nie może być uwzględniona.

Mając powyższe na względzie Sąd Apelacyjny na podstawie art.385 KPC orzekł, jak w sentencji.